

[C. O. Pedersen.]

kan han først prøve paa at forhandle med Ejeren, men kan han ikke komme til Rette med ham, saa kan han skrive til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, og saa skal det ærede Medlem ud, og der staar intet om, at han skal tage Hensyn til Ejeren. Ønsker. Udelukkende til ens Ønsker tager han Hensyn, nemlig til Andragerens. Hvad han har at gøre med Ejeren, det er at se efter, om han driver sin Jord ordentlig, om Bygningerne passer til Jorden, og hvis han kan finde, at der er et Misforhold et eller andet Sted, skal han i Henhold til denne Lovs Paragraffer tage Jorden. Saadan er det simple Forhold.

Den højtærede Landbrugsminister kvitterede i en Haandvending Etableringslaanene, og den højtærede Minister vilde saa mene, at de burde gennemføres paa en anden Maade. Jeg havde sagt, at der kunde være Mulighed for, hvis vi kunde finde en Form for disse Etableringslaan, at vi kunde give Tilslutning i ganske særlige Tilfælde. Men den højtærede Minister maa ikke vente — det forstod jeg den højtærede Minister gjorde —, at vi fra vor Side stiller et saadant Forslag. Den højtærede Minister maa være klar over, at vi ikke gaar med til det, der her er foreslaet, fordi vi ikke kan anerkende, at det er en Bestemmelse, som man kan give den almindelige Karakter, som den faar, naar den staar i en saadan Lov. Men hvis den højtærede Minister vil have Opgaven løst paa en anden Maade, ja, saa kan man eventuelt forhandle i Udvalget derom, men han kan ikke vente, at vi fra vor Side stiller Forslag desangaaende.

Den højtærede Minister var ikke tilfreds med, at jeg havde sagt, at al Udstykning gik over paa Statens Haand, og den højtærede Minister tilføjede meget indigneret, om jeg da ikke havde set, at der var et stort Afsnit, som omhandlede den private Udstykning. Jo, det har jeg nok set, og det har jeg ogsaa omtalt. Men hvad jeg har sagt i min første Tale, og hvad jeg gentager her, er, at Ministerens Statsudstyknings er saaledes begunstiget i Forhold til den private Udstykning, at ethvert Barn kan sige sig selv, at største Parten af Udstykningen glider over paa Statens Hænder. Naar Forholdet er det, at den unge Mand kan faa et Husmandsbrug paa Statsjord flere Hundrede Kroner, maaske 1 000 Kr., billigere, end naar han skal rejse det gennem den private Udstykning, saa er det egentlig ikke saa vanskeligt at se, at Statsudstyknings har en vældig Fordel fremfor den private Udstykning, og derfor

er det, jeg siger, at den private Udstykning er kun en Skueret, akkurat som den højtærede Ministers Gaardmandsbrug ogsaa er en Skueret. Den højtærede Minister sagde til mig, at det var ikke rigtigt, naar jeg havde sagt, at han favoriserede Fæstet — det er altsaa det, jeg nu her har berørt —, og henviste til en Tale, som hans Forgænger havde holdt i 1923; da havde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagt, at nu var Husmandsbrugene efter den gamle og den nye Lov stillet lige. Men er det nu alligevel ikke det rigtigste, naar den højtærede Landbrugsminister vil citere, saa at tage det hele med, ogsaa det, der giver Meningen i Citatet. Den tidligere Landbrugsminister føjede nemlig til: saa er de lige med Hensyn til Byggelaan, men ikke med Hensyn til Jorden. Han forudsatte derefter, at Jordvurderingen og Jordens Handelspris efterhaanden vilde nærme sig mere og mere til hinanden. Men naar den højtærede Landbrugsminister i Gaar fortalte, at der var Hundreder af Procents Forskel paa de to Værdier, hvor kan han saa sige, at disse Love er lige? Det kunde aldrig falde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ind at paastaa, at de er lige, og det har han heller aldrig gjort.

Den højtærede Minister syntes, jeg havde prist den sønderjydske Udstykning lovlig meget. Det tror jeg nu egentlig ikke. Men det, jeg fremhævede ved den sønderjydske Udstykning som Eksempel til Efterfølgelse, var Maaden at erhverve Jord paa, og paa det Punkt kan jeg ikke andet end erindre den højtærede Minister om, at han jo tidligere har bekæmpet denne Politik, bekæmpet den som ingen anden, ja, maaske med Undtagelse af den højtærede Finansminister, for begge de Herrer har med Voldsomhed vendt sig imod det Opkøb af Jord, som nu finder Sted i Sønderjylland, med en Voldsomhed uden Lige. Den højtærede Finansminister sagde endogsaa den Gang, om man virkelig bildte sig ind, at man skulde komme herind og stikke et Sugerør ind i Statskassen til Køb af Jord i Nordlesvig for at redde Bønderne dernede. Saadan lød Talen i 1924. Den Gang vendte begge de Herrer sig med Voldsomhed derimod, og 5 Aar senere var der ikke Ende paa deres Travlhed for at komme med i Kapløbet om at gennemføre den Lov. Det var i Foraaret 1929, den bærer oven i Købet den højtærede Ministers Navn, han har selv gennemført den. Det er en forstandig Lov. Men 5 Aar i Forvejen kunde den højtærede Minister ikke indse det. Det er denne Form for Opkøb af Jord, som jeg lægger den største Vægt